

2025. január 6. hétfő – Vízkereszt

Iz 60,1-6

A próféta arról jövendöl, hogy „még sötétség borítja a földet és homály a nemzeteket”, de Jeruzsálem - az Úr népe - ragyog, tündöklük, mert az Úr dicsősége és világossága ragyog fölötte. Melyik nép-nemzet ne akarna ragyogni, tündökölni a többiek fölött?

Ám ezt a próféta az Úrtól kapott világosságnak tudja be, még ha gazdagságról is álmodik mellé.

A názáreti vándortanító élete azonban éppen nem jólétről és gazdagságról szól, nem neki szolgálnak, hanem szolgálatra buzdít. Ez a szemlélet valóban világosság a népek között, de nem a többiek fölött!

Zsolt 71,2.7-8.10-11.12-13

„Hódoljon előtted, Istenem, a föld minden nemzete!”

Isten igazságos és ítélkező, ezt a hatalmát a királyra bízta.

Békét teremt az egész világon, igaz, neki szolgál, hódol, adózik minden nép...

Ez az álom szép, de az elmúlt ezredévek szerint még nem eszmélt rá a földkerekség egésze egy mindenki számára hódolandó Istenre és főleg nem földi képviselőjére, királyra, akinek behódolva békességben élhetünk. A szerepre új és új eszmékkel és még emberhez sem méltó hódolatással voltak, vannak és lesznek is önjelöltek. Nem lehet, hogy téves ez az egész álom? Jézus hallani sem akar a jobbán és balján ülő kiválasztottokról, uralkodókról.

Ef 3,2-3a.5-6

Pál hirdeti a nagy újdonságot, amiről már az apostolokat is meggyőzte: a pogányok - nem zsidók- is társörökösök, része lehetnek az egyház testének és ezzel ugyanazok az ígéretek várnak rájuk is, mint amit eddig csak magukra értettek a Jézust követő zsidók. A fordulat óriási, Isten nem egy kiválasztott nép istene, hanem emberiség-földkerekség léptékben hívja, várja a követőket, hogy elvezessen az ígélet földjére.

Ő adja a közös nevezőt, ami egy testté tehet minket, nem ragaszkodik egy-egy számlálóhoz. Sajnálatos, hogy a mai napig egyházak százai mégis a saját számlálójukhoz ragaszkodnak - hitvallásokhoz, szokásokhoz, szófordulatokhoz, sajátos isten-képekhez.

Nekem sikerül kilátnom a katolikus építményemből?

Mt 2,1-12

A napkeletről érkezett mágusok („μάγοι από ανατολών”, főpapok, csillagászok?) jóhiszeműen Heródestől érdeklődnek a megjövendölt „király” születéséről. S lám, királyként csak hatalom-birtoklót, hódoltatót tud elképzelni Heródes is, mint minden elődje és utána következő uralkodó is. Szent királyaink is erőszakkal, vérrel hódoltattak, s még ráadásul annak a Jézusnak a nevében, aki az ellenkezőjét tanította. A napkeleti hódolókat is királlyá tette a legendszövés. Nem tudunk őszintén felnézni a szolgálva szeretőkre? Nem értjük még mindig, hogy nem véletlenül mindig szegény vándortanító az Isten küldötte: Zarathustra, Jézus, Assisi Ferenc stb. Nem az az Isten terve, hogy királyokkal oldja meg az emberiség ügyét. Nem királyok vezetnek el az ígélet földjére!

A háromkirályok imádása a Sant'Apollinare Nuovo bazilika (Ravenna) mozaikján (6-7. század)

György Zoltán, Ajkarendek